

תינוקת פרק עשירי נדה

מז.

עין משפט
נר מצוה

ל' א מ"י פ"א מהל'
מקואות הל' יא וע"ש
ופ"ט הל' יג וע"ש סמג עשין
רמח טוש"ע י"ד ס' רא
סעיף ב:
ל' ב מ"י שס פ"ב הל' יט
סמג שס טוש"ע י"ד ס'
קצט סעיף ו בהגה"ה [וסעיף
יג] [וברב אלפס שזעזע פ"ב
דף רל"ב]:

לפ"ג מ"י שם הל' כ ועי'
בהשגות ובכ"מ סמוג שם
טוש"ע שם ס' קלח סעיף ט
[וברב אלפס שם]:
ב ד מ"י שם הלכה א טוש"ע
שם סעיף ז [וברב אלפס
שם]:

מא ה מיי שם הלי' כל
טוש"ע שם סעיף ח
[ובר אלקס שם]:
מב ו מיי שם הלי' כז טוש"ע
שם סעיף לט [ובר
אלקס שם]:

בג ז מיי שס פ"א ה' י
סמג שס טוש"ע שס
סעיף לה [וברב אלפס שס]:
בד ז מיי פ"ט מה' י
טומא' זרעת ה' יב:
בד ט מיי פ"ב מה' י
מקואות ה' טו וע"ש
סמג עשין רמח טוש"ע י"ד
ס' קלח סעיף ה [וברב אלפס
שבועות רלג]:

תום' הרא"ש (המשך)

המכה נעשה כן תדיר. לכן
אשה אשר חבלת חסכן
לפלוך שבעין אל אינו
חוצץ יבש חוצץ. היינו כי
זאת דתן במס' מקראות
לפלוך שחורן ליה חוצץ
לפלוך שבעין אינו חוצץ כי
אחור שחור העין הוא לא
מו עוקבא לפרשוי שינור
בישתו היינו שבעין מחמתה
ליוק. וכן נרס' בהו ליה
להכתא ככל הוי' ששירות
כי תאמר יני' ששירות אבל
לבעל לא כי לא דאמר
והכח ורש' ליה חוצץ ליה
דמה יני' כרן דריש חוצץ
להנן דלעיל. ותו דכל הוי'
מאורא ליה חוצץ בבבלי הוי'
ולא הוי' טורקין סמרתות
בבא הוי' אוכלין תרומה
שלא לארץ. וי"כ דלעיל
אוי' ישראל אקמרטין דכבי
מפוזר דשמואל דכבי
מפוזר לבנותה בבבלי ולא
אוי' טורקין סמרתות ומה
אי ששירות חוצץ חוצץ
לעיל אמאי נקט כבולין
לשון נקט חוצץ ומה לבבלי
לשון חוצץ ונמל ונחשיל
לכנה. והפשלה כנה ונעני'
ששירות פתחה עניה עצמה
פניה ותו אמר' חוצץ חוצץ
לך דבר שמוצין סמבילה
חוצץ נהן וכעבד מוצין
וגדה שמעש סמבילה
ששירות נהן בעלעל שוי'.
ורמ' יני' דלעיל ואתיה
נמי כפרה' ובה' ובה' סמבילה
גדה שני' רבני' סמבילה
ומבלי' חוס אוילן איירי
ששירות דקא. וגם אמר'
לך דכבי' נמי חוצץ ונמי
איבע חילוק בין ששירות
לבעל דכבי' סמבילה דמקראות
לך ונעיל מייח' ליה לא
הסמית' חוצץ הקטנים אל
חוצץ שבה כתיב מים
והכ"כ פ' מקראות חנן חנן
ששירות שמאש חוצץ.
האלה' חוצץ דפ"ח איירי
לבעלעל ונעיל דפ"ח איירי
לששירות. והשאת נחמ' אל
מייח' ליה מייח'על לעיל
ממתי' דפ"ט אל דפ"ח
ממתי' דפ"ט למתי' דפ"ח
חוצץ נמי קאמר ליה
שבעין אל חוצץ יבש אינו
חוצץ ואילו במס' מקראות
חוצץ אל חוצץ שבעין אינו
חוצץ וכן מלפלין בין לך

נתנה תבשיל לבנה. בפירוש ר"ח כתוב עוד מימרא אחרת שאינה כתובה בספרים שלנו וזו היא מפשלת את צנה ועובלת לא עלתה לה טבילה ויש לפרש מפשלת את צנה לאחריותה והיא ערומה ולא היו בגדיה עליה וטבלה לא עלתה לה טבילה

לִיכָא אִימַר בְּרִדְיוֹנִי
בְּכַד לְבִנְתִּיהּ מִקּוּוֹאוֹת
תִּשְׁרִי אִמֶּר רַב גִּידֵל
יִשְׁלֵי לְבָנָה וּמִבִּלְה
מִבִּילָה אֶף עַל גִּב
רִדְיוֹנִי נָפַל אִמֶּר רַמִּי
כּוֹסִילֵתָא עַד תִּלְתָּא

פַּלְוֶה שְׂבָעִין ז"ח אינו חוצצן יבש
חוצצן. דדוקא שצמח
העין מפני שהדמעה שבעין מלחלתו
ואינו מניחתו להיות יבש אבל לפלוף
חוז לעין אפי' לח חוץ והכי משמע
במסכת מקוואות פ"ט (מ"ב) דגבי אלו
חוצצין קמני לפלוף שחוז לעין וגבי
שאין חוצצין קמני לפלוף שבעין ולא
מפליג בין לח ליבש אלא בין חוז לעין
לחוז העין והיינו בזה דיבש בעין
נמי חוץ וזוהי שחמח הצפורן יבשה
חוץ והא דמני התם בצמ' מקוואות
גבי אלו שאין חוצצין בטבילה לכלוכי
זוהי שעל הבשר וזוהי שחמח הצפורן
(י) וזפורן המדולדל מ' מיירי בזה

[illegible]

משום

בנמל. פור"ט מקום שהספינות נקבעות שמעלות טיט וחולץ:
ברדיוני נפל. הטיט מעליה. ברדיוני איני יודע לשוני וגראה שהוא
לשון שיכשך ששששכה רגליה במים בנאחה נפל: **מקוואות ימי**
ניסן. מקוה מים מכונסין ואינן טובולות בנהר לפי שרבו המים

צימות הגשמים מגשמים שנפלו וחיִם
 שם ירבו נוטפין על הזוחלין. ותינח
 בתורת הכהנים (ט) מה מעין מטטר
 צוחלין אף מקוה מטטר צוחלין
 כלומר שמתצילין במכוונסין דרך
 מילתן קודם שנקוו ונחו במקוה ט"ל
 אך מעין מעין מטטר צוחלין והמקוה
 מטטר באשצורן ויכומו אשצורן דקוין
 וקיימי דאין מטצילין במכוונסים אלא
 משנקוו למקויהם ונחו מוחילתן ותנן
 במסכת מקוואות (פ"ה מ"ה) הזוחלין
 כמעין כלומר זוחלין שנהרות כמעין
 והנוטפין כמקוה ומים הנוטפין
 מההרים הרי הן כמקוה ואין מההרים
 צוחלים. הילכך צימי יוסן שנמרה
 הנהר על ידי גשמים חיים שם רבו
 נוטפין שבו על חיים שבו וצטלו וזוחלין
 ואין מההרין את הטמא הטובל בהן
 דרך זחילה וכל הנהרות לעולם הן
 הולכים וזוחלים לפיכך עבד לזה מקוה
 באשצורן לטבול בתוכו. יש מפרשים
 דבעינן מים חיים לזה ולאו מילתא
 היא דתינח בתוספתא (חומר טז
 מצצה שהצטעו מים חיים כו':

ומפלי ציומי השרי. שטובלין צנהר שהזוחלין מרובין אלל מפני חליית הטיט נותן מחללות צנהר שעוצרות עליהן: רדדי. פוינטור:ש: **נוסילסא.** פלומ"א. ודרךן של מכות של הקזת דס להעלות גלד: **פלסא יומי.** גלדן כך ומחוצר והוי כגוף הבשר ולא חיי"י: **לפוף.** קאצי"א: **פורחוס.** פותחת ועוצמת תדיר בין כך וצין כך אינו חוץ"לפי שפירחתה מעצרתו ואינו עב על גב העין ואין זו ממח. **ל"א** ורועות שהדמעה מלחלחת את ההכול ואינו חוץ: **עצמה עיניה** **ציומר.** היא חליצה למעלה: **עצמה עיניה ציומר.** היא חליצה למטה: **לא תעבול אלל דרך גדינסה.** כלומר לא תדחק ורועותיה על צשרה ולא רגליה ושוקיה זה בזה אלל דרך הליכתה ושמושה תמיד ומה שנכסה וקמט ואין מים באין זו לא איכפת לן ואינה ירייה לפשט בית קמטיה וסתרית אלל דרךן תמיד: **דסנתן.** גבי ראיית נגעים שטיהר וכן להכות בית הסתרים דכתיב (ויקרא יג) לכל מראה עיני הכהן ונתן האיש מראה נגעו לכהן כעוד ומוסוק **עצמה.** **עצמה** השחי אין צריך להגביה ורועותיו יותר מדאי להראותו אלל כעוד שמגביה ואינו מאנס עצמו ומה שיוכל כהן לראות יראה ואם לא יוכל לראות טורח וצבית הערה א"ל לכוף ולשוח יותר מדאי אלל כמוסוק ויתים אחר שנשרו מן האילן ומלקטן ^א על הארץ: **והאשה נראים.** לכהן צנגעה: **לאורגת.** צבית השחי ואם צבית הערה היא כוספת עצמה כמניקה את צנה: **ימא אחס.** מיהדקא שפיר וחוללנת: שלש

עיניה ואי לטהרות היה לא היה נרץ להזכיר בכל פעם אשה ועוד
גבר ובעצב משוחרר ובגדה והיינו נדה לבעלה דאי לטהרות מאי ש
היטור והכי קאמר כל החוץ צטיילת טומאה וטורה חוץ צטיילת
עכשיו צטיילת נדה לבעלה אבל רבינו חם פירש שנראה כגירסת
סעדיה וכן נרץ לחלק דלעיל אמרינן ציית הסתמים כל צעיא ציאת
הסתמים שנאשה אלמא צעיא ציאת מיס אלא ודאי הויא לטהרות ו
גבר כו' ובגדה קיימא אחי חציתו דפרק ט' דמקואות דחלצי דחלצי
חרס וסיילא ומל ומפסי ומפסלת וריצדא ולפלון שנחמירות ויחר
צין יבש אינו חוץ מדלמא מפליג ובסיילא ופתחה עיניה ועצמה ו
לציאת אפי' לבעלה ומיהו קשה לפירוש ר"ת דהך משנה דפ"ט דב
שחור לעין חוץ שצתוך העין אינו חוץ דהא מוקים לה לבעלה וכו'
דאיירי לבעלה ומה שהקשה מציית הסתמים שדמעין למתני' דמקואות
שבאש והיינו כשמעתינן ונרץ ליתן טעם בהך צבא גופה מה חילוק
מקפדת ולא האיש וזוהי קא מפליג בין איש ובין אשה ולפלון שצעין
הערוה ואין נראה דמ"ח חני לה גזי הדד כדפרישית לעיל והכי
נראה כעודר וכמוסך כו' כעודר ציית הסתמים וכמוסך "צין
כאורגת ציד הימנית רבי (י) אומר כטווה פשתן ציד השמאלית ובפ"

ומימיו מועטין יכול להרבות עליו מים שאובין עד שיאה בו כדי שיעור טבילה אלא צ"ל וטביל לבה וטבילה. הפשלה בנה לאחוריה וטבילה אל עלותה לה טבילה כו'. א"כ ברינו דלית' והוא לשון פשלה בנה לאחוריהן משותה מדה לעולם מבת הטבילה נפלה מעליהן שם עד גופו כל שפושפלה בנה לאחוריה לאחר שהפשיטה בגדיה והיא ערומה מכלה שמו ניוק נתייבש כל חוצין. וחומרא יתירה היא דאפי' כבשה וצואה חתן במסכת מקואות שם דהצפורן חוששין לכוליו צואה שער כשרו וצואה שחתת הצפורן אינן חוצצין. ויורה היה חוריה שהיה עליה בשעת טבילה כהא דתנן בפ"ח דמקואות האוחז באדם וכלים ומטבילין שהיו: חגי ירדני דכסילתא עד למתא ימים אל חצי מנא ואילך נצעה. היינו כי הא דתנן למבט חוצץ גלדי שבמבנה אין חוצץ כי אותו שחורן כבשה וקדש וצואה עב אבל שער תוך

(א) שבת קה. צטורות נה:
 נדרים מ; (ב) [כ"ב בר חמא],
 (ג) פירוש זאת העין ערוך,
 (ד) נעשים פ"ב מ"ד, (ה) סוטה
 ו. נושא איתא בר בר חנה
 ערובין ד; (ו) [שמני פשה]
 טו, (ז) [שקלא] (ח)
 דמגילה פ"א הי"א,
 (ט) [טעות הדפוס וכ"כ
 ה"מ] פ"ב מ"ד פ"ט
 דמקוואות דיש למחוק ואפורן
 המדולדלת, (י) כ"ל צ"ב
 השמי.

הגהות הב"ח

(א) גמרא כעודר וכמוסק:
(ב) רש"י ד"ה מקוואות וכו'
במורת כהנים אי מה:
(ג) רש"י כעודר וכו' ומלקטן
מעל הארץ: (ד) תוס' ד"ה
וכמניקה וכו' ר' יהודה
אומר כטווה פשתן:

לעזי רע"י

פור"ט. נמל.
פוינטוריי"ש. נקב.
פלומ"א [פלימא"ה].
איומל (להקזת דם).
קציד"א. ליחת העיניים.

תום' הרא"ע

במרחצאות כמו שגורו של
 הסבול על גבי הספסל של
 גוריו גריליון רליש על גבי
 הספסל במרחצאות ואו שרית
 הספסל במקוה או להטביל
 על גבי ספסל או להטביל
 במרחצאות
 וקאמרו לה בר חנין אהל
 במשום גזירת מרחצאות
 ואין דין לישב במרחצאות
 על גבי חל חרס לא
 מהיחוי למדרס ולשיבה
 אלא משום למדרס וירא
 ששמו יתגלגל הכל ואו
 ששמו חפצו. וכן ארסן
 משבר ופועל. ושמע התחפר
 ותבטל. וז"מ מהי טעמו
 היא ארסן טעמו שגזירת
 המרחצאות ענין בריש
 על עלתה לא תכלה
 אבאל או הי טעמו מני
 ענינא דוקא תכלה
 חתום דאסיר. בנפול. פרשי
 חטיו הטיט וכן ומפי
 כימי תשרי פרשי מני
 טעם טעם חתם מחצלות
 וקשה
 תחת גריליון. וקשה
 במסכת מקוהא משע
 ויכבה"ג או הי חציה
 שכל פ"ו במי' פרשי
 וכתבין על אה הטעם אפי'
 שרגליה שקועות בטט
 משום טהורם משום שמיים
 מקמיין ופני שמתקלין
 חטא חטא כד ומכדי
 עובי שמי טעה ושת
 קלה. ור"ת פי בשם
 ש' שבנול שריה אינש
 וירבשה שריה ומהרה לא
 הסבול בהנו. ומפי
 ששמיים מחצלות
 פירש גר על שפת
 ומהרה לצעות. ושתה
 ומהרה דהיה רליש משום
 וביטול ולי"ג ברינוה נפל
 אלא בסוק גבי
 ובשיל לבח: מנה
 כימי ינס. פרשי ונוספ'
 אפי' מטהרין בחולין לא
 שמיים חיים דובא לא
 ענין חיים דריה דרתי
 וסמסות. ופיר מקוהא
 שמיים מים מכוסין דקו
 ופיר. וכפרי' דובא לא
 כביע' מים חיים. וגם פי
 מקוהא עשה שמיים
 ששבוין וכן פי בערין
 ערין ח"י. ונהא לפרש
 לפי שמיים מחצלות
 חציותיו ופי חקקין
 וסבסוק בקועין. ולי"ג
 חקקין בהר לא מיסיל